

er forhandlet på plads også i det europæiske samarbejde på det felt, og de øvrige konventioner, der knytter sig til aktiv og passiv bestikelse, hvor Danmark nu kan være med i det gode internationale selskab ved også at have bragt ratifikationen på plads.

Hr. Nonbo stillede spørgsmålet, hvorfor Danmark ikke for længst havde fået ratificeret svigkonventionen. Hertil skal jeg sige, at det jo er kompliceret stof, og at der er en vis sammenhæng i både at få ratificeret EU's svigkonvention og den første protokol om EU-svigkonventionen og den anden protokol om svigkonventionen, som vi jo også får på plads her, og så protokollen om den præjudicielle fortolkning ved EF-Domstolen af svigkonventionen.

Jeg kan sige til hr. Nonbo, at jeg har lagt mærke til, at Venstre – også de ordførere i Venstre, der beskæftiger sig med europapolitik – har bragt kritiske ord frem, fordi regeringen ikke for længst har ratificeret de her konventioner og tillægsprotokoller. Hertil vil jeg sige, at Danmark nu godt kan være sig selv bekendt, også i forhold til det antal af lande, der har ratificeret. Der er alene fem lande i samarbejdet, der har ratificeret, og heraf tre i indeværende år. Det seneste var Storbritannien, der fik ratifikationen af EU-svigkonventionen på plads den 11. oktober.

Så da det nu bliver trukket frem, vil jeg benytte lejligheden her til at sige, at Danmark faktisk også fortsat er med i førerfeltet, hvad angår svigkonventionen.

Så var hr. Nonbo inde på det spørgsmål, som også blev inddraget i førstebehandlingen sidste gang, nemlig spørgsmålet om forældelsesfrister. Når vi ser på det, som jo ikke er en udmøntning af en international forpligtelse, men regeringens eget initiativ, nemlig det, at vi får en paragraf ind i straffeloven om grov momssvig, som jo er et ønske fra regeringens side om at forfølge den økonomiske kriminalitet i vores land, som måske ikke er så synlig, som rockerkriminalitet er, men jo er en forbrydelse mod vores samfund, og som forringer vores muligheder for at kunne give en bedre kvalitet på ældreområdet, i børneoplysning, på skoler, alt det, som mange partier er stærkt optaget af, så er det, fordi den økonomiske kriminalitet jo – som vi ser det med selskabstømmerkriminalitet – frarøver fællesskabet ganske betydelige ressourcer. Her var der tale om 2 mia. kr., og heldigvis har politiet og anklagemyndigheden og domstolene sørget for, at i hvert fald den ene milliard er kommet til-

bage til fællesskabet og de offentlige kasser igen. Men der er lang vej endnu i oprydningen efter den økonomiske kriminalitet, der fandt sted på det område.

Nu får vi også grov momssvig ind i straffeloven, og jeg mener, at vi ved, at det gøres til en overtrædelse af straffelovgivningen, når man laver forsættelig grov momssvig, også her får præciseret, at det er en alvorlig kriminalitet. Og det er jo her ofte mennesker, der begår den rent forsætteligt. De ved godt, at de her er på vej til at lave overtrædelse af lovgivningen. Jeg tror, det har en større præventiv virkning, at det ikke alene er særlovgivningen, man overtræder, men straffelovgivningen, og at vi så også har sanktioner derefter med de 4 års fængsel.

Hr. Tom Behnke drog igen ved denne første behandling frem, at der bør være proportion mellem strafferammerne, når vi taler om henholdsvis personfarlig og økonomisk kriminalitet. Det mener jeg i øvrigt også der er. Og jeg vil benytte lejligheden til igen at sige, at når vi taler om personfarlig kriminalitet, også når vi taler om vold, så har vi jo altså en strafferamme på helt op til 8 års ubetinget frihedsstraf. Og hvis det har døden til følge, ja, så kan vi jo komme endnu højere op. Og når vi taler om manddrab og den slags ting, så er det jo endnu højere strafferammer og også konkrete domme, der fældes.

Så jeg mener, der er proportion. Men i øvrigt sidder Strafferetplejerådet jo og arbejder med proportion mellem de forskellige strafmuligheder inden for straffelovens rammer og vurderer dem op mod hinanden aktuelt.

Men tilbage til det med forældelsesfristen, som hr. Nonbo stillede spørgsmål om, netop det forhold, at vi i skattelovgivningen har en opbevaringspligt på 5 år. Her får vi så ved at få en paragraf for grov momssvig ind i straffelovgivningen en 10 års forældelse på det strafferetlige område.

Jeg mener ikke, der er noget reelt problem. Det er jo sådan, at det må forudsættes, at myndighederne ligger inde med det bevismateriale, der skal til, for at man kan forelægge en sag for domstolene, og så er det henlagt til domstolene at vurdere det bevismateriale, som anklagemyndigheden vil forelægge.

Det er ikke for mig at se et reelt problem, at den tiltalte ikke selv ligger inde med samme bevismateriale, samme dokumentation, for det er henlagt til domstolene at vurdere det bevismateriale, som politi- og anklagemyndigheden